

Toen er binnen de ledenraad van de Landelijke vereniging van Artsen in Dienstverband (LAD) een zetel vrijkwam, twijfelde ze geen moment. Dianne Bosch vertegenwoordigt sinds begin dit jaar de coassistenten en praat binnen de LAD-geledingen mee over onder andere werktijden, roosters en scholing.

'IK WIL DE STEM VAN COASSISTENTEN LATEN HOREN'

Hoe druk haar studie ook is, vijfdejaarsgeneeskundestudent Dianne Bosch (Rijksuniversiteit Groningen) vindt het leuk om daarnaast andere dingen te doen. ‘Dat heeft er altijd al in gezeten. Tijdens mijn bachelor zat ik in een commissie om activiteiten te organiseren.

En sinds vorig jaar ben ik bestuurslid bij het KNMG-district Flevoland/Zwolle. Ik wil me graag breed ontwikkelen en ook met onderwerpen bezig zijn die niet direct aan mijn studie zijn gerelateerd. Buiten dat is het heel leuk om op deze manier nieuwe mensen te leren kennen.’

Frisse blik

Toen ze in december hoorde dat er een vacature zou vrijkomen voor de ledenraadszetel voor coassistenten bij de LAD (zie *kader*), meldde ze zich meteen aan. ‘Ik ben tijdens mijn studie lid geworden van De Geneeskundestudent en heb op die manier de LAD leren kennen. Ik vind het belangrijk dat er een organisatie is als de LAD, die zich hardmaakt voor goede arbeidsvoorwaarden, arbeidsomstandigheden en een goed functionerende arbeidsmarkt, want dat zijn geen vanzelfsprekendheden. Ik juich het toe dat in de ledenraad ook coassistenten zijn vertegenwoordigd. Zij kijken met een frisse blik naar dit soort thema’s, dus het is belangrijk om hun stem te laten horen.’

Verkiezingen

Ze was niet de enige die interesse had in de ledenraadszetel. In totaal meldden zich vier kandidaten aan, en dus werden verkiezingen georganiseerd. Coassistenten die lid zijn van De Geneeskundestudent of de LAD konden hun stem uitbrengen. Dianne won met een ruime meerderheid – en daar is ze zelf eigenlijk nog steeds verbaasd over. ‘Natuurlijk heb ik mensen in mijn omgeving gevraagd om op mij te stemmen, maar ik heb geen actieve wervingscampagne of iets dergelijks georganiseerd en eerlijk gezegd geloof ik daar ook niet zo in. Ik denk dat mijn motivatie de doorslag heeft gegeven; daarin heb ik heel duidelijk aangegeven dat de arbeidsomstandigheden en -voorwaarden van coassistenten beter kunnen en dat ik me daar graag hard voor wil maken. Je hoort weleens om je heen dat het handig is voor je latere loopbaan om dit soort functies te vervullen, maar dat mag nooit je primaire drijfveer zijn. Je moet dit écht leuk vinden en écht gemotiveerd zijn, anders heeft het geen zin eraan te beginnen.’

Wensenlijstje

In februari nam ze deel aan de eerste ledenraadsvergadering. Wat haar het eerste opviel, was de open sfeer. ‘Het klinkt misschien gek, maar ik ben dat in ziekenhuizen niet altijd zo gewend. Daar is toch in bepaalde mate een hiërarchische cultuur. Dat gevoel had ik bij de vergadering niet.’

Juist die openheid sterkte haar in haar ambitie om de begeleiding van coassistenten te verbeteren. ‘Ik heb zelf een aantal coschappen gelopen en merk dat er veel verschillen tussen instellingen en afdelingen zijn. Het doel van een coschap is om te “leren” en niet om “productie te draaien”. Maar lang niet overal wordt daar voldoende tijd voor genomen en wordt er op een goede manier feedback

gegeven. Als het leren echt vooropstaat, moet er ook voldoende tijd zijn voor de begeleiding. Daar is in mijn ogen nog wel wat te winnen. Ik merk dat faalangst ook een rol speelt onder coassistenten. Niet iedereen durft eerlijk te zijn of aan te geven als hij iets nog niet weet. Dat is zo jammer. Een open feedbackcultuur moet echt gestimuleerd worden.’

Een ander punt op haar wensenlijstje is een stagevergoeding voor coassistenten. ‘Helaas is die er nog steeds niet, ondanks de inspanningen van De Geneeskundestudent, de LAD en de werkgroep tegemoetkoming coassistent. De reden dat er geen stagevergoeding is toegewezen, is omdat het niet om een “werkstage” gaat, maar om een traject waarbij je bovenal moet leren. De praktijk is weerbarstiger. Omdat je tijdens je coschappen wel een volledige werkweek draait – en vaak meer dan dat – is er geen tijd meer over om er nog een baantje bij te nemen.’

Arbeidsmarkt

Verder wil ze zich ook inzetten voor een betere arbeidsmarkt. ‘De LAD pleit al geruime tijd voor een verlaging van de instroom van geneeskundestudenten en ik ben daar een groot voorstander van. Bij de Rijksuniversiteit is nu een wachttijd van anderhalf jaar voordat je überhaupt coschappen kunt gaan lopen. Dat zijn dingen die je kunt voorkomen. Ook de werkloosheid onder basisartsen vind ik in die zin een punt van zorg.’

Maakt ze zich ook weleens druk over haar eigen toekomst? ‘Ja, natuurlijk wel. Ik zou heel graag chirurg willen worden; dat lijkt me het leukste vak dat er is, omdat ik het zo wonderlijk vind hoe een lichaam werkt. Als chirurg zit je in mijn ogen het dichtst op de anatomie en zie je direct resultaat. Maar als ik om me heen hoor hoe moeilijk het is om voor chirurgie een opleidingsplaats te bemachtigen, dan baart me dat wel zorgen.’ Toch gaat ze het proberen. ‘Ik denk niet dat het goed is om alleen maar te focussen op een baan met hoge arbeidsmarktkansen. Je moet kiezen voor het vak waar je hart ligt.’ ^{LAD}

DOEL VAN EEN
COSCHAP IS
'LEREN' NIET
'PRODUCTIE
DRAAIEN'

LEDENRAAD LAD

De LAD is met zo'n dertigduizend leden de grootste werknemersorganisatie voor (aankomende) artsen in dienstverband en een aantal aanverwante beroepsgroepen, zoals (ziekenhuis)apothekers, klinisch chemici, klinisch fysici en technisch geneeskundigen. De ledenraad is binnen de vereniging het hoogste orgaan en zit dicht op de voorbereiding, uitvoering en controle van het beleid. Zo denken ledenraadsleden mee over de koers en strategie van de LAD, stellen ze de meerjarenbeleidsagenda vast en kiezen ze het bestuur.

De ledenraad bestaat uit zeventien kiesgroepen, zodat alle leden goed zijn vertegenwoordigd. Dianne Bosch vervult de zetel van coassistenten en is daarmee de opvolger van Sanne Wubbels.